

Vadmelsfrakke med hvide Sømme og et brandgult Halstørklæde — mens han med vidtopspærrede Øjne stirrede paa Frøken Ragnhild og hendes Led-sagerske, den unge Frøken Gerda.

Frøken Ragnhild bar en sort Perlepelerine over en Spaserekjole af graatærnet Silke og sort „Capothat“ med en høj, spidst opløbende Sløjfe. Frøken Gerda havde den samme hvide Kjole paa og samme lyseblaa Hat, som hun havde baaret forleden ved Emanuels Besøg hos Doktor Hassings.

Hun sad med Hænderne i Skødet paa Kanten af sin Stol, og baade hendes Stilling, hendes blussende Kinder og det Blik, hvormed hun saa' sig omkring i den store, tomme Stue eller betragtede Hansine og hendes Bondedragt, røbede en stærk Betagethed. Hun havde ikke ladet Frøken Ragnhild i Fred, før hun fik Lov til at tage med hende herhen, og paa hele Vejen fra Kyndløse havde hun været ganske febrilsk af forventningsfuld Spænding.

Men da Døren nu aabnedes og Emanuel traadte ind, kom der næsten maabende Udtryk i hendes Ansigt. Hun havde af Doktor Hassing hørt om den fantastiske Kittel-Dragt, hvormed han plejede at færdes i Hjemmet, og da han nu viste sig i ganske den samme lysegraa, langskødede Multums-